

van dat annulatieberoep dat door een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingesteld". De vreemdeling is er immers "niet (...) toe gehouden zijn synthesesemorie binnen de termijn van acht dagen op te stellen. Binnen die termijn dient hij, op basis van de inzage in dat dossier en op basis van het onderzoek van de eventuele nota met opmerkingen waarvan hij vóór die inzage een afschrift heeft gekregen, enkel te beslissen of er aanleiding bestaat te repliceren op de tegenpartij. Zoals in B.8.2.4 in herinnering is gebracht, beschikt de auteur van het annulatieberoep, voor het opmaken en het versturen van die repliek in de vorm van een synthesesemorie, over zeven extra dagen." (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

Met toepassing van hetzelfde wetsartikel moet de Raad onverwijld uitspraak doen "waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld"."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt een verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe een verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 januari 2026 dienden verzoeksters een verzoek tot horen in. Zij voegden hierbij een verzendingsattest waaruit blijkt dat zij op 12 december 2025 wel degelijk het initiatief namen om via JBox aan de griffie van de Raad mee te delen dat zij geen synthesesemorie wensten neer te leggen. Zij brachten tevens een attest, uitgaande van DPA, aan waarin wordt bevestigd dat wegens een technisch defect de JBox-applicatie niet beschikbaar was op 12 december 2025 en bijgevolg geen elektronische neerleggingen of verzendingen via dit systeem konden worden uitgevoerd. Uit het logboek van de griffie van de Raad blijkt ook dat er vanaf 12 december 2025 gedurende een aantal dagen een technisch probleem was, waardoor berichten niet konden worden ontvangen. Verzoeksters kunnen, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in hun standpunt dat zich een situatie van overmacht heeft voorgedaan waardoor hun bericht, waarin zij aangaven dat zij geen een synthesesemorie wensten neer te leggen, de Raad niet binnen de bij artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft bereikt, niettegenstaande zij het wel tijdig hadden verzonden.

Het standpunt dat werd uiteengezet in de beschikking van 19 januari 2026 dient bijgevolg te worden verlaten en een verder onderzoek van het ingediende beroep dringt zich op.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

2.1. Beide verzoeksters dienden op 26 december 2024 bij de Belgische ambassade in Islamabad een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Zij verwezen hierbij naar humanitaire redenen en hun wens om een broer, die in België werd erkend als vluchteling, te vervoegen.

2.2. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 10 oktober 2025 de beslissing om de gevraagde visa niet toe te staan.

De beslissing tot weigering van de afgifte van een visum die is gericht aan S.H. is gemotiveerd als volgt:

"Aangezien de 25-jarige meerderjarige Afghaanse betrokkene [H.S.] [...] zich bij haar broer [H.M.] [...], in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Wij verwijzen naar het feit dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, 823; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, 874; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, 843). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, 839). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden

aangetoond, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, 5833; EHRM 2 juni 2015, K.M. t. Zwitserland, 859). Hetzelfde geldt voor relaties tussen broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (RV, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werd geen bewijs voorgelegd dat betrokkene geen inkomsten heeft. Evenmin werd aangetoond dat zij fysiek en/of geestelijk niet in staat is om zelf in haar onderhoud te voorzien. Er werd ook geen bewijs van onvermogen ingediend. Daarnaast is niet aangetoond dat betrokkene niet over eigen eigendommen beschikt (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811) en van 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. -1)). In haar paspoort staat vermeld dat zij als zelfstandige werkzaam is. Bijgevolg is de financiële afhankelijkheid niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, betrokkene is niet arbeidsongeschikt en hulpbehoevend. Uit het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie blijkt dat bescherming volgens artikel 48/4 82 c Vw alleen wordt toegekend als 'de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger die terugkeert naar het getroffen gebied, louter door hun aanwezigheid daar een reëel risico op ernstige schade lopen. Er moeten persoonlijke elementen aanwezig zijn die de betrokkene onderscheiden en een verhoogd risico op ernstige schade aantonen. De aanvraag bevat geen begeleidend schrijven met betrekking tot mogelijke humanitaire elementen. Wij wijzen erop dat het noodzakelijk blijft om relevante individuele factoren aan te voeren die haar precare humanitaire situatie bevestigen, conform artikel 3 EVRM en artikel 48/4 82, c van de Vreemdelingenwet. Om het risico op willekeurig geweld te kunnen beoordelen, dient de verzoekster haar aanvraag te onderbouwen met de nodige bewijsstukken. Overwegende dat het aan verzoekster is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvrager ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Wij wijzen erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in zijn uitspraak van 13 oktober 2022 (nr. 278.700) heeft geoordeeld dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat Hazara's in Afghanistan systematisch worden vervolgd. Het enkele feit dat iemand tot de Hazara-gemeenschap behoort, volstaat op zichzelf niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. Daarnaast moet het risico om het doelwit te worden van sektarische aanvallen door ISKP worden beoordeeld in het licht van hun operationele capaciteit. Volgens beschikbare informatie is ISKP sinds september 2022 gestopt met aanvallen op Shia Hazara-wijken en richt de organisatie zich voornamelijk op de Taliban. Uit een rapport van het United States Institute of Peace (USIP) blijkt dat in 2022 ongeveer 72% van de ISKPaanvallen gericht was op Taliban-doelen. In 2023 waren de resterende aanvallen eveneens voornamelijk gericht op Taliban-functionarissen. Sinds september 2023 zijn er geen grote aanvallen op Hazara's of Sikhs geregistreerd (Afghanistan - Country Focus, december 2023). Hoewel op 13 oktober 2023 een zelfmoordaanslag plaatsvond op een Shia-moskee in Pul-e-Khumri, dient te worden opgemerkt dat betrokkene in Kabul woont, op ongeveer 230 km afstand. Uit de verklaring van haar broer blijkt dat de familie naar Iran is gevlucht. Deze visumaanvraag werd echter in Pakistan ingediend. Opmerkelijk is dat betrokkene een blanco strafregister kan voorleggen. Verder valt op dat zij sinds het vertrek van haar broer zonder problemen de grenzen tussen Iran en Afghanistan, en tussen Pakistan en Afghanistan kon oversteken, zonder gevisieerd te worden door de Taliban of andere groeperingen op basis van haar Hazara-afkomst, noch op basis van het werk van haar vader. Bovendien zijn er geen bewijzen voorgelegd dat de Taliban of een andere groepering na het vertrek van haar broer daadwerkelijk naar haar op zoek is geweest of haar rechten heeft geschonden. Er wordt niet ontkend dat vrouwen in Afghanistan in bepaalde contexten beperkingen ondervinden op het vlak van studie en werk. Echter, in dit geval werd geen duidelijkheid verschaft over de achtergrond van de aanvragerster. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

[...]

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot weigering van de afgifte van een visum gericht aan N.B.H. is gemotiveerd als volgt:

“Aangezien de 22-jarige meerderjarige Afghaanse betrokkene [H.N.B.] [...] zich bij haar broer [H.M.] [...], in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. Wij verwijzen naar het feit dat het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) op zichzelf geen recht waarborgt voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, 823; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, 874; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, 843). Artikel 8 EVRM kan evenmin worden geïnterpreteerd als een algemene verplichting voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van het land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, 839). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders slechts onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt indien bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, die verder gaan dan de gebruikelijke affectieve banden (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk, 833; EHRM 2 juni 2015, K.M. t. Zwitserland, §59). Hetzelfde geldt voor relaties tussen broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen (RvV, arrest nr. 128132 van 19.08.2014). Het begrip "ten laste zijn" in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 is een feitelijke kwestie. Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Er werd geen bewijs voorgelegd dat betrokkene geen inkomsten heeft. Evenmin werd aangetoond dat zij fysiek en/of geestelijk niet in staat is om zelf in haar onderhoud te voorzien. Er werd ook geen bewijs van onvermogen ingediend. Daarnaast is niet aangetoond dat betrokkene niet over eigen eigendommen beschikt (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811) en van 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. biz. -1)). In haar paspoort staat vermeld dat zij als zelfstandige werkzaam is. Bijgevolg is de financiële afhankelijkheid niet bewezen. De weigering van een humanitair visum is daarom niet in strijd met de bepalingen van artikel 8 EVRM. Er is evenmin sprake van een medische problematiek, betrokkene is niet arbeidsongeschikt en hulpbehoevend. Uit het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie blijkt dat bescherming volgens artikel 48/4 82 c Vw alleen wordt toegekend als 'de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat een burger die terugkeert naar het getroffen gebied, louter door hun aanwezigheid daar een reëel risico op ernstige schade lopen. Er moeten persoonlijke elementen aanwezig zijn die de betrokkene onderscheiden en een verhoogd risico op ernstige schade aantonen. De aanvraag bevat geen begeleidend schrijven met betrekking tot mogelijke humanitaire elementen. Wij wijzen erop dat het noodzakelijk blijft om relevante individuele factoren aan te voeren die haar precaire humanitaire situatie bevestigen, conform artikel 3 EVRM en artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet. Om het risico op willekeurig geweld te kunnen beoordelen, dient de verzoekster haar aanvraag te onderbouwen met de nodige bewijsstukken. Overwegende dat het aan verzoekster is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van zijn situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvrager ligt die een verblijfsvergunning aanvraagt en dat deze persoon daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moet voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. We wijzen er verder op dat de situatie in Afghanistan in de loop van 2021 drastisch gewijzigd is. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Wij wijzen erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in zijn uitspraak van 13 oktober 2022 (nr. 278.700) heeft geoordeeld dat er momenteel geen aanwijzingen zijn dat Hazara's in Afghanistan systematisch worden vervolgd. Het enkele feit dat iemand tot de Hazara-gemeenschap behoort, volstaat op zichzelf niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen. Daarnaast moet het risico om het doelwit te worden van sektarische aanvallen door ISKP worden beoordeeld in het licht van hun operationele capaciteit. Volgens beschikbare informatie is ISKP sinds september 2022 gestopt met aanvallen op Shia Hazara-wijken en richt de organisatie zich voornamelijk op de Taliban. Uit een rapport van het United States Institute of Peace (USIP) blijkt dat in 2022 ongeveer 72% van de ISKP-aanvallen gericht was op Taliban-doelen. In 2023 waren de resterende aanvallen eveneens voornamelijk gericht op Taliban-functionarissen. Sinds september 2023 zijn er geen grote aanvallen op Hazara's of Sikhs geregistreerd (Afghanistan - Country Focus, december 2023). Hoewel op 13 oktober 2023 een zelfmoordaanslag plaatsvond op een Shia-moskee in Pul-e-Khumri, dient te worden opgemerkt dat betrokkene in Kabul woont, op ongeveer 230 km afstand. Uit de verklaring van haar broer blijkt dat de familie naar Iran is gevlucht. Deze visumaanvraag werd echter in Pakistan ingediend. Opmerkelijk is dat betrokkene

een blanco strafregister kan voorleggen. Verder valt op dat zij sinds het vertrek van haar broer zonder problemen de grenzen tussen Iran en Afghanistan, en tussen Pakistan en Afghanistan kon oversteken, zonder gevisieerd te worden door de Taliban of andere groeperingen op basis van haar Hazara-afkomst, noch op basis van het werk van haar vader. Bovendien zijn er geen bewijzen voorgelegd dat de Taliban of een andere groepering na het vertrek van haar broer daadwerkelijk naar haar op zoek is geweest of haar rechten heeft geschonden. Er wordt niet ontkend dat vrouwen in Afghanistan in bepaalde contexten beperkingen ondervinden op het vlak van studie en werk. Echter, in dit geval werd geen duidelijkheid verschaft over de achtergrond van de aanvrager. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

[...]

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3. Over de rechtspleging

Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9, 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht, van de materiële motiveringsplicht, van het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van het Unierecht, van de artikelen 7 en 24 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“De bestreden beslissingen behandelen de visumaanvragen van verzoekende partij strikt als een humanitair visum op grond van artikel 9 van de wet. Het wordt behandeld als op zich staande visumaanvragen, zonder het verband met het recht op gezinshereniging en de effectiviteit daarvan tussen [H.M.], als voormalige NBMV, en zijn ouders te onderzoeken.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het doeltreffendheidsbeginsel, en artikelen 9 en 10 van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd conform de Gezinsherenigingsrichtlijn en zaak C-560/20 van 30 januari 2024 van het Hof van Justitie, artikel 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten, om de volgende redenen:

1. HvJ zaak C-560/20 van 30 januari 2024

Gelijktijdig met de ouders en minderjarige broers, diende verzoeksters beiden een visumaanvraag in.

Op de visaformulieren werd ‘Humanitarian reasons/extended family reunification (article 9)’ en ‘I would like to join my brother in Belgium’ genoteerd.

In zaak C-560/20 van 30 januari 2024 heeft het Hof van Justitie verduidelijkt tot waar de grenzen en positieve verplichtingen onder de Gezinsherenigingsrichtlijn reiken.

In dit arrest werd geoordeeld dat een volwassen zus van een referentiepersoon, die internationale bescherming verkreeg in Oostenrijk, ook recht heeft op gezinshereniging op grond van de Gezinsherenigingsrichtlijn, als dit nodig is om uitvoering te geven aan het recht op gezinshereniging van de ouders.

Ook in de Oostenrijkse wetgeving is, net zoals in België, er geen recht op gezinshereniging voorzien voor een volwassen broer/zus van een (ex) niet-begeleide minderjarige die internationale bescherming verkrijgt.

In zaak C-560/20 blijkt uit punt 17 dat de visumaanvraag van de meerderjarige zus van de referentiepersoon was gebaseerd op artikel 8 van het EVRM, en niet op de richtlijn inzake gezinshereniging, maar dat dit toch geen belemmering vormt voor de toepassing van het Unierecht.

In punt 54 van het arrest legt het Hof de situatie van de meerderjarige zus van de betrokken referentiepersoon uit, en geeft aan dat die haar ziekte haar volledig en permanent afhankelijk maakt van de hulp van haar ouders, en deze laatsten haar niet alleen kunnen achterlaten in het herkomstland. Hierbij primeert het feit dat van de ouders niet verwacht kan worden de meerderjarige zus die strikt genomen geen recht heeft op gezinshereniging achter te laten. In punt 55 besluit het Hof dan ook dat de enige manier om de ouders en referentiepersoon in staat te stellen hun recht op gezinshereniging uit te oefenen, is om deze zus een inreis- en verblijfstitel toe te kennen.

In punt 62 en verder van het arrest, specifiek punt 79, oordeelt het Hof dat het gelet op de uitzonderlijke omstandigheden van het hoofdgeding voor de nuttige werking van het recht van de referentiepersoon op gezinshereniging met zijn beide ouders – zoals dat voortvloeit uit artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 – noodzakelijk is dat ook aan zijn meerderjarige zus een toegangs- en verblijfstitel wordt verleend, gezien het feit dat hun ouders zich niet bij hun zoon in Oostenrijk kunnen voegen zonder hun dochter mee te nemen, omdat deze lijdt aan een ernstige ziekte die haar volledig en permanent afhankelijk maakt van de hulp van haar ouders.

Ook in casu is er sprake van een dergelijke uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie tussen de verzoeksters en hun ouders, in die mate dat niet verwacht kan worden dat de ouders hun volwassen dochters achterlaten. Indien het recht op gezinshereniging niet aan verzoeksters wordt toegekend, zal het recht op gezinshereniging van de ouders van de referentiepersoon zijn nuttige werking verliezen (HvJ-EU, zaak C-560/20, punten 58 tot en met 61).

2. Uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie

Men kan niet verwachten van verzoeksters ouders dat ze hun dochters achterlaten.

Verzoeksters zijn ongehuwde, jongvolwassen vrouwen die nog deel uitmaken van het gezin van hun ouders. Ze behoren tot de etnische minderheidsgroep van Hazara.

De vrouwenrechtensituatie in Afghanistan is zodanig extreem, dat er algemeen wordt erkend dat het om een misdaad tegen de menselijkheid gaat, Genderapartheid, en dat elke Afghaanse vrouw die zich binnen het grondgebied van de Unie zou bevinden, recht heeft op internationale bescherming, ongeacht haar individuele situatie.

Vrouwen hebben volgens de shariawetgeving van de Taliban niet het recht om buitenshuis hoorbaar te spreken; mogen niet zonder mannelijke begeleider (een 'mahram') buitenshuis komen; veel jobs zijn verboden; etc.

Verzoeksters hebben geen mannelijke familie die de rol (en verantwoordelijkheid – want bij normovertredingen van de vrouw, wordt ook de verantwoordelijke man bestraft) van mahram kunnen opnemen in Afghanistan.

Indien verzoeksters vader gebruik maakt van het visum gezinshereniging (eens de DNA test positief terugkomt), zullen verzoekster zonder mannelijke begeleider moeten zien te overleven in Afghanistan. Dit komt er op neer dat ze niet buitenshuis kunnen komen.

De straffen van de Taliban op normovertredingen zijn draconisch.

De ernst van de situatie blijkt uit talrijke gezaghebbende bronnen:

2.1. Hof van Justitie in zaak C-608/22, 4 oktober 2024

In de punten 44 en verder van dit arrest oordeelt het Hof van Justitie dat de ten aanzien van Afghaanse vrouwen genomen discriminerende maatregelen die de toegang tot gezondheidszorg, politiek en onderwijs en de uitoefening van een beroeps- of sportactiviteit beperken, of die hun vrijheid om te gaan en staan waar ze willen belemmeren dan wel afbreuk doen aan de vrijheid om zich naar eigen smaak te kleden, in hun geheel beschouwd vrouwen op zodanige wijze treffen dat zij de mate van ernst bereiken die vereist is om daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, onder b), van deze richtlijn te vormen, en dat deze maatregelen wegens het cumulatieve effect en de doelbewuste en systematische toepassing ervan leiden tot een flagrante en onverbiddelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende

grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit wegens hun geslacht. Het Hof oordeelt dat deze maatregelen erop gericht zijn een maatschappelijke organisatie tot stand te brengen die is gebaseerd op een systeem van segregatie en onderdrukking, waarbij vrouwen worden uitgesloten van de civiele maatschappij en hun het recht wordt ontnomen om in hun land van herkomst een waardig dagelijks leven te leiden, zoals gewaarborgd door artikel 1 van het Handvest.

In datzelfde arrest oordeelt het Hof van Justitie in punten 56-57 dat rekening houdend met de landeninformatie voor Afghanistan en de actuele situatie het enkele feit dat het om een Afghaanse vrouw gaat volstaat om een vervolgingsrisico aan te nemen. Het Hof wijst daarbij expliciet op de EUAA Country Guidance van januari 2023, punt 3.15 waarin wordt vastgesteld dat Afghaanse vrouwen sinds de machtsovername een gegronde vrees voor vervolging hebben, en op UNHCR dat stelt dat Afghaanse vrouwen en meisjes gelet op de accumulatie van maatregelen in Afghanistan een vermoeden van erkenning van de vluchtelingenstatus meebrengt. Actueel volstaat het volgens het Hof dan ook voor de vaststelling van een reëel en specifiek risico om aan daden van vervolging te worden onderworpen in Afghanistan om zich op de nationaliteit en het geslacht van de vrouw in kwestie te baseren.

Het gaat met andere woorden om een zeer uitzonderlijke en extreme situatie waarbij er erkend wordt dat er een beschermingsnood bestaat voor Afghaanse vrouwen enkel en alleen omwille van hun geslacht en nationaliteit. Verdere individualisering van het risico is onnodig.

2.2. de VN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan; de VN Working Group on discrimination against women and girls; Amnesty International; de International Commission of Jurists; de European Union Agency for Asylum (EUAA); de Prosecutor of the International Criminal Court (ICC) en UNHCR

Op 20 juni 2023 is het rapport, *Situation of women and girls in Afghanistan*, uitgebracht door de Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan en de Working Group on discrimination against women and girls. In dit rapport wordt een extreem grimmig beeld geschetst van de situatie voor vrouwen in Afghanistan onder de Taliban:

<https://www.ohchr.org/en/documents/country-reports/ahrc5321-situation-women-and-girls-afghanisan-report-special-rapporteur>

“Far from “protecting” women and girls as they claim, they perpetuate the most extreme forms of gender-based discrimination and generalized censorship through restrictive edicts targeting women and girls, the abolition of legal protections and accountability mechanisms for gender-based violence, and the ongoing denial of rights.”

In het rapport wordt een tijdslijn van de edicten van de Taliban t.o.v. vrouwen geschetst sinds ze het land hebben overgenomen, en is duidelijk hoe vreselijk negatief en consequent de evolutie is qua grondrechten en veiligheid voor Afghaanse vrouwen, alle Afghaanse vrouwen:

“One of the most illustrative examples of the systematic discrimination against women and girls in Afghanistan today is the relentless issuance of edicts, decrees, declarations and directives restricting their rights, including their freedom of movement, attire and behaviour, and their access to education, work, health and justice. Between September 2021 and May 2023, more than 50 edicts were issued, including:

- 18 September 2021: education restricted for girls beyond grade six
- 23 December 2021: instructing drivers (men) not to accept to drive women without “proper hijab” or to women without a maharam for travel more than 72 kilometres
- 27 March 2022: limiting access of women and girls to parks, banning women from boarding domestic and international flights without a maharam
- 7 May 2022: requiring women to observe “proper hijab”, preferably by wearing a chadari (a non-fitted black garment with face covering) or not leaving the home without a reason (“the first and best form of observing hijab”)
- 21 May 2022: female television presenters required to cover their face
- 1 June 2022: all girls in fourth to sixth grades required to cover face while commuting to school
- 23 August 2022: women government workers asked to stay home from work
- 10 November 2022: women prohibited from using gyms
- 11 November 2022: women prohibited from entering parks in Kabul; a written announcement later published in Faryab banned access of women to public baths, gyms, sports clubs and amusement parks
- 20 December 2022: right of women to attend university “suspended”
- 22 December 2022: all forms of education beyond grade 6 banned for girls
- 24 December 2022: right of women to work with national and international non-government organizations “suspended”
- 4 April 2023: Afghan women banned from working in the United Nations”

Vrouwen die de edicten niet gehoorzamen, niet kunnen gehoorzamen of niet begrijpen riskeren arrestatie, mishandeling en foltering:

“The de facto authorities have tasked a modified Attorney General’s Office and the de facto Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice to monitor the implementation of the edicts. The General Directorate of Intelligence operates as an enforcer of restrictions: arresting, detaining, interrogating and in some cases reportedly torturing individuals suspected of contravening the edicts (...).”

Mannen worden mee verplicht de edicten af te dwingen, wat als gevolg heeft dat vrouwen niet enkel door de Taliban, maar door hun directe omgeving bedreigd worden:

“While restricting women’s and girls’ rights is the primary intended outcome of the edicts, several edicts are directed at men; for example, a civil servant faces suspension from work if his wife or daughter does not wear “proper hijab”. The experts are deeply concerned that the enforcement of punishment on men for the conduct of women and girls is intended to normalize discrimination and violence against women and girls and obliterate women’s agency.”

De edicten, in hun totaliteit, verstikken Afghaanse vrouwen en wissen hen als mensen met autonomie en waardigheid uit:

“In their totality, the edicts significantly limit women’s and girls’ ability to engage in society, have access to basic services and to earn a living. Women have described the continual announcement of restrictions as “day by day, the walls close in”, feeling “suffocated”, and the cumulative effect leaving them “without hope”.”

Vrouwen worden geraakt in hun mogelijkheden om te werken, in hun behoeften te voorzien en te overleven:

“The de facto authorities are violating women’s rights to work through the imposition of bans on women registering organizations, working in non-governmental and foreign organizations (such as in embassies and with the United Nations), instructing women civil servants in most sectors not to report to work, restricting physical access to employment sites without a maharam, and preventing women from pursuing professional training.”

De gevolgen op hun economische situatie zijn vernietigend. Ze worden ontmenselijkt. Ze worden totaal afhankelijk van mannen gemaakt en worden zo hyperkwetsbaar voor geweld en misbruik:

“In the March 2023 survey, women were asked what they most needed to improve their economic situation. The most selected response overall was “ability to pursue your career outside of the home” (37.8 per cent). The restrictions on women working outside the home in their professions are having a profound impact on the country’s economy. According to a recent report by the United Nations Development Programme (UNDP), the number of families living in poverty has nearly doubled in two years, with 34 million people – 90 per cent of the population – now living below the poverty line. It stressed that the economy could not be reignited if women are not allowed to work, and that future economic growth will be constrained by underinvestment in girls’ and women’s education.”

“51. Banning the access of women and girls to hammams (public baths), parks and gyms have, together with the maharam and hijab policies, created an environment in which it is difficult for women and girls to leave their homes. In the words of a former student, “women are imprisoned, they cannot work, study or go out. We are depressed”.

52. The mandatory requirements of maharam and “proper hijab”, which violate women’s right to freedom of movement and human dignity, are inherently discriminatory, humiliating and derogatory. A sign erected by the Ministry for the Propagation of Virtue and Prevention of Vice in Kandahar likened women without hijab to animals.

53. These requirements are the manifestations of stereotypical notions of men’s superiority and are a blatant violation of women’s and girls’ right to equality as guaranteed under international law. The experts emphasize the importance of respecting women’s and girls’ bodily autonomy and agency as well as their free, informed choices, while firmly rejecting any form of coercion or imposed modesty codes stemming from patriarchal oppression.

54. The de facto authorities have increasingly scrutinized and questioned women moving in the public space or travelling alone, preventing them from leaving their home unless accompanied by a maharam. Men travelling with women are required to prove that they are related to the woman by showing the couple’s marriage certificate, or an identification card if the man and woman are otherwise related. On 29 January 2023, Propagation of Virtue and Prevention of Vice officers in Kandahar requested the Department of Public

Health to instruct female health personnel in the province to report to work only if they were accompanied by a maharam. The experts received reports of women threatened with imprisonment if they left their home without a maharam. The maharam requirement is enforced at checkpoints; harassment is commonly reported, while women without a maharam are refused passage regardless of how urgent their travel is or of whether they are travelling with other women. Reportedly, these restrictions are increasingly enforced. Many women do not have a maharam who can accompany them, a fact that the de facto authorities do not apparently accept, despite their shared experience of four decades of conflict and loss of life.

55. The ban on access to hammams, parks and gyms is a serious health concern for many, including women and girls who do not have access to adequate bathing facilities, which also has a negative impact on their menstrual hygiene and health. As noted, women and girls have been banned from participating in sports; access to parks and gyms is however necessary for physical exercise and mental health, and the ban violates several rights, including to recreation and leisure.

56. Women and girls face difficulty in meeting their friends or colleagues in groups. Reportedly, groups of more than three or four women are routinely dispersed by officials, arguing the need to prevent protests. An interviewee explained that, "even if a small group of girls sit together, the Taliban ask what they are doing". Women requested the experts to convey their deep need to meet with friends and family members inside and outside of the home for their well-being."

Bescherming is er niet, die werd consequent ontmanteld:

"80. Since assuming power, the de facto authorities have abolished the Law on the Elimination of Violence against Women, related specialized courts and family response units of the national police, and removed most Republic-era judges, including all women judges from the bench (approximately 250, namely, 10 per cent of all judges), replacing them with non-legally qualified mullahs, and have effectively suspended the legal practice licences of all women lawyers after issuing a directive for lawyers to renew their licences but opening the process only to men. In sum, these actions have effectively removed any possibility for women to seek justice through the judicial system, especially for victims of domestic and family violence.

81. Despite instructions and restrictions in education and medical fields requiring women and girls having access only to women education and medical professionals, they have no access to women legal professionals. This renders courts and lawyers' offices physically inaccessible in most of the country, a fact compounded by the requirement of maharam and safety concerns. Although some women lawyers continue to provide legal services from their homes, assisting in the preparation of applications and submissions to the court, they are prohibited from entering courtrooms in most locations, and are generally afraid for their safety if they do so."

Vrouwen zoals verzoeksters, die tot een etnische en religieuze minderheidsgroep behoren, en alleenstaand zijn, zijn extra kwetsbaar:

"Women and girls experience multiple and intersecting forms of discrimination that reinforce and sustain each other. All women are affected by gender-based discrimination with differing levels of intensity and disparate consequences.

Some women and girls are disproportionately affected by lack of access to services and means to navigate the restrictive environment, particularly those who are members of marginalized ethnic and religious groups (such as the Hazara Shias) or who are living in poverty, in rural areas, have no male family members."

(...) Undocumented returnee and migrant women and girls face significant barriers to sustaining themselves on return, as a lack of documents compounds the impact of the economic crisis. More than 75 per cent of undocumented returnees (men and women) have no access to basic services, and 88 per cent have no employment options. For undocumented women, the restrictions imposed by the Taliban considerably reduce employment options."

De VN noemt het beleid in Afghanistan t.o.v. vrouwen dan ook Gender Vervolging, een misdad tegen de menselijkheid onder art. 7.1. (h) van het Statuut van Rome:

"93. Gender persecution constitutes a crime against humanity under article 7.1 (h) of the Rome Statute, as well as being a serious violation of the rights to equality and non-discrimination of women and girls, besides several other rights as identified by the experts in their analysis of Taliban edicts. All persons may be targeted for gender persecution: women and girls, men and boys, gender-diverse and non-binary persons.

94. Gender persecution can also be deemed as grounds for women to apply for or to be granted refugee status by host States under the Convention relating to the Status of Refugees, the Protocol thereto and applicable regional and national legislation.”

Amnesty International had net voor de publicatie van dit rapport er al met de International Commission of Jurists op gewezen dat het om misdaden tegen de menselijkheid gaat:

“The policies adopted by the Taliban de facto authorities severely curtail human rights, including the rights to education and work, and to freedom of movement, expression, association and peaceful assembly, as well as the rights to equality and non-discrimination. The Taliban’s treatment of women protesters violates a number of rights, including in some instances the right to be free from torture and other cruel, inhuman and degrading treatment, the right to liberty and security, and the prohibition on enforced disappearances.

In addition, the Taliban’s requirement that women travel with a mahram, or male chaperone, for long-distance journeys, a decree stipulating that women should stay at home unless necessary, and the Taliban’s strict dress code violates women’s freedom of movement and freedom to choose what to wear in public. The restrictions meted out against women and girls in Afghanistan stem from directives, decisions and rulings adopted by the Taliban de facto authorities at the leadership level. These policies are enforced through a catalogue of oppressive acts, including the systematic use of imprisonment, torture and other ill-treatment, and enforced disappearance, acts which are carried out by the Taliban authorities using the 3 Amnesty International and ICJ, THE TALIBAN’S WAR ON WOMEN: The crime against humanity of gender persecution in Afghanistan, march 2023, <https://www.amnesty.org/en/documents/asa11/6789/2023/en/> former government’s security apparatus, including structures that were dedicated to policing and public facilities such as detention centres. The Taliban have consistently targeted women and girls who have participated in peaceful protests by arbitrarily arresting, detaining, and, in some cases, forcibly disappearing them. While in detention women have been subjected to torture and other ill-treatment and forced to sign “confessions” or agreements in which they commit to not protesting again.

As this report explains, the weight of evidence suggests that these egregious human rights violations may amount to the crime against humanity of gender persecution. The incidents of arbitrary arrest and detention, torture and other ill-treatment committed against women and girls accused of so-called “moral offenses” or for their participation in peaceful protests or other exercise of their human rights may further amount to the crimes against humanity of imprisonment, enforced disappearance and torture.”

Zonder de juiste mahram riskeren vrouwen zoals verzoeksters detentie, foltering en mishandeling:

“According to prison staff members interviewed by Amnesty International, there has been a sharp increase in the number of women arrested and detained for appearing in public without a mahram or with a man who does not qualify as a mahram. These detained women and girls are being held in at least two detention centres in Afghanistan. Those arrested for these reasons are usually charged with “moral corruption” and/or “attempted zina” (attempting to engage in sex outside marriage).

While the detention of women and girls for “moral crimes” such as zina has long been a problem in Afghanistan, arrests and detention for mahram restrictions were not common before the Taliban took control. The extent to which similar patterns of arbitrary detention of women have been occurring in other detention centres across the country is not yet known, and further investigation is required to understand the scale of the practice. Some survivors of gender-based violence who were living in shelters before the Taliban takeover are also now being held in detention centres.¹²² Women and girls arrested because of their participation in peaceful protests or for violation of mahram restrictions have routinely been detained in isolation and incommunicado, without access to lawyers, family members or, where needed, medical personnel.¹²³ Such practices necessarily amount to torture or other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, prohibited under international law. In some cases, these practices amounted to similarly proscribed enforced disappearance, with the Taliban denying to women’s families knowing about their whereabouts and that they were being detained”

“The Nuremberg Tribunal established that the exclusion of members of a group from national life falls within the definition of the crime of persecution.²⁵³ While there may be differences in enforcement in some places at a local level, the Taliban has essentially put in place a framework of restrictions meant to impose obligations on women and girls across the country relating to most of their daily activities, marginalizing them across the country. Women have been excluded from political functions and from most previous jobs in the public and civil sector; their access to university education has been greatly limited. In addition, women’s and girls’ exclusion from education beyond primary schools will prevent them from continuing their studies at the university level, further restricting their professional opportunities. With the recommendation to stay home unless going out is strictly necessary, their movements and outdoor activities are severely limited. Girls’ and women’s freedom to choose what to wear in public is being violated by the Taliban’s strict dress

codes.²⁵⁴ Any form of dissent against such policies through protest or demonstration is quelled by force. Taken as a whole, these measures reflect a policy of segregation aimed at obliterating women's role in the public space. The weight of the evidence thus suggests that such impositions satisfy the elements of gender persecution under the Rome Statute."

"Moreover, the cumulative effects of the Taliban's discriminatory policies, legislation and practices have resulted in severe limitations of women's and girls' rights, hampering their ability to earn a living and affecting almost all dimensions of their lives."

Amnesty International en ICJ wijzen erop dat EUAA gezaghebbend geoordeeld heeft in januari 2023 dat Afghaanse vrouw als vrouw per definitie vervolging riskeren in Afghanistan. Lidstaten zijn gevolgd:

"In January 2023, the European Union Agency for Asylum published a new Country Guidance on Afghanistan, concluding that the Taliban's policy and implementation of sharia put women and girls at risk of persecution in Afghanistan."

Following the European Union Agency for Asylum Country Guidance on Afghanistan, Danish authorities reviewed their practice again. On 30 January, the Danish Board of Appeals announced that women and girls from Afghanistan would be granted asylum solely because of their gender. Moreover, the Board of Appeals decided to reopen all cases of Afghan women and girls whose asylum application had been rejected between 16 August 2021 and January 2023.³⁸³ In February 2023 the Finnish Immigration Service announced that since December 2022, all Afghan women and girls had been granted refugee status in Finland and that gender was sufficient grounds to receive international protection. Finnish authorities concluded that all Afghan women are at risk of persecution in Afghanistan because of the "combined effect of the implementation of sharia law and other Taliban actions".

In February 2023, the UNHCR updated its Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan.³⁸⁵ The Guidance Note states that "In light of the wide range of increasingly restrictive measures imposed by the de facto authorities on women and girls in Afghanistan in violation of their human rights, UNHCR considers Afghan women and girls are likely to be in need of international protection under the 1951 Refugee Convention".

EUAA bevestigt het structurele geweld tegen vrouwen, en stelt dat Afghaanse vrouwen in principe nood hebben aan internationale bescherming:

"The accumulation of various measures introduced by the Taliban, which affect the rights and freedoms of women and girls in Afghanistan, amounts to persecution. Such measures affect their access to healthcare, work, freedom of movement, freedom of expression, girls' right to education, among others. Some women and girls in Afghanistan may also face other forms of ill-treatment amounting to persecution (e.g. forced marriage, such as child marriage, honourbased violence). For women and girls in Afghanistan, well-founded fear of persecution would in general be substantiated."

Het gaat ontegensprekelijk om humanitaire omstandigheden, en er is een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid dat verzoekers aan misdaden tegen de menselijkheid onderworpen zouden worden, als ze als vrouwen blijven leven in Taliban Afghanistan, of daar zonder ouders, zouden moeten verblijven.

Op 31 juli 2024 heeft de Taliban een 'wet ter bevordering van de zeden en preventie van ondeugd' afgekondigd.

Deze nieuwe wetgeving verdiept volgens de VN High Commissioner for Human Rights de toch al onderdrukkende greep van de Taliban op het leven van Afghanen. Daarbij introduceert deze wet nieuwe, nog repressievere maatregelen, en codificeerde ze een aantal bestaande regels. Vrouwen kunnen bijvoorbeeld gestraft worden voor zingen of spreken buitenshuis, en moeten te allen tijde vergezeld worden door een mannelijk familielid ('mahram') wanneer ze het huis verlaten.

UNHCR geeft aan dat zelfs na het afkondigen van deze zedenwet, de Taliban nog bijkomende restricties blijft opleggen. Alleenstaande vrouwen (zoals verzoeksters); vrouwen uit etnische en religieuze minderheidsgroepen (wederom zoals verzoeksters); en ontheemden worden bijkomend getroffen door de maatregelen. De aanklager bij het Internationaal Strafhof heeft een arrestatiebevel uitgevaardigd voor het hoofd van de Taliban en zijn 'minister van Justitie', wegens misdaden tegen de mensheid op basis van geslacht:

"Edicts and decrees publicized gradually since 2021 have, inter alia, prohibited women and girls from attending or teaching at secondary schools or universities;⁵⁰ mandated face coverings, even for some girls, and a full body covering in some provinces; required that women be accompanied by a male relative

("mahram") when leaving the house, travelling or taking public transport; closed women's public baths; banned women from parks, gyms and practising sports; imposed restrictions on women working in public service and effectively forced many female employees in various industries out of their jobs; forbidden foreign and local NGOs from employing women; and introduced limitations on humanitarian activities, including for example programmes to assist survivors of gender-based violence. The lack of clarity regarding the precise scope and implementation of these decrees and edicts has caused uncertainty and created "a climate of fear and intimidation."

As stated above, the de facto authorities passed the PVPV Law in August 2024, which formalized many of the decrees and edicts which had been promulgated through other channels since 2021 and strengthened its implementation of strict behaviour laws.⁵³ Nevertheless, the de facto authorities have continued to add further restrictions via social media or verbal instructions. Agents of the de facto Ministry for the Propagation of Virtue and the Prevention of Vice ("MPVPV") carry out punishments and use force against persons whom they perceive to have violated their restrictions, including through "the use of threats, arbitrary arrests and detentions [and] excessive use of force".

[..]

Since the publication of the PVPV law, there has been an increase in enforcement and the presence of MPVPV enforcers.⁶¹ Female-headed households, widows, women from ethnic and religious minorities and displaced women have been particularly affected, with reports that the law is being implemented on a stricter basis in areas populated by minorities.⁶² The impacts on women include a sense of powerlessness and complete lack of control over their own lives, deteriorating mental health, isolation and fear.⁶³ The restrictions mean that women suffer greater economic impacts in the context of the current humanitarian and economic situation than men.⁶⁴ Women in Afghanistan describe feeling unsafe when they leave the house.⁶⁵ Reportedly, there has been a rise in women and girls attempting suicide,⁶⁶ with domestic violence frequently cited as one of the drivers.⁶⁷ Gender-based violence remains widespread, and has likely been exacerbated by the severe humanitarian situation, and yet women and girls face severe difficulties in accessing justice.

[..]

On 23 January 2025, the Prosecutor of the International Criminal Court (ICC) filed arrest warrants for Haibatullah Akhundzada, the Supreme Leader of the Taliban, and Abdul Hakim Haqqani, the de facto Chief Justice, for the "crime against humanity of persecution on gender grounds".⁷¹ The UN Special Rapporteur on Human Rights in Afghanistan welcomed the announcement, stating that the PVPV law is "evidence that [gender persecution] is planned and orchestrated at the highest levels, pursuant to or in furtherance of an organizational policy."⁷² 23. Restrictions on women in Afghanistan, detailed above, affect, inter alia, their right to work, their right to attain an adequate standard of living,⁷³ their right to freedom of movement,⁷⁴ their right to the highest attainable standard of physical and mental health,⁷⁵ their right to participate in cultural life, their freedom of expression and, for all Afghan women but particularly for minorities, their freedom of thought, conscience and religion.⁷⁶ In light of the wide range of increasingly restrictive measures imposed by the de facto authorities on women and girls in Afghanistan in violation of their human rights, UNHCR considers that Afghan women and girls are likely to be in need of international refugee protection under the 1951 Refugee Convention.⁷⁶

2.3. In de bestreden beslissing gaat verwerende partij hier volledig aan voorbij, hetgeen een manifeste schending uitmaakt van onder meer de zorgvuldigheidsplicht.

De enige vermelding in de bestreden beslissing omtrent vrouwenrechten leest als volgt:

"Er wordt niet ontkend dat vrouwen in Afghanistan in bepaalde contexten beperkingen ondervinden op het vlak van studie en werk. Echter, in dit geval werd geen duidelijkheid verschaft over de achtergrond van aanvragerster."

Verwerende partij negeert de realiteit voor vrouwen in Afghanistan, waarbij alle Afghaanse vrouwen worden onderworpen aan een misdaad tegen de menselijkheid en Genderapartheid, en waarbij elke Afghaanse vrouw die zich binnen het grondgebied van de Unie zou bevinden, recht heeft op internationale bescherming, ongeacht haar individuele situatie.

Deze situatie verengt verwerende partij tot 'vrouwen in Afghanistan die in bepaalde contexten beperkingen ondervinden op het vlak van studie en werk'. Deze motieven doen de waarheid, en de realiteit waarin vrouwen in Afghanistan dienen te overleven, geweld aan.

Men kan niet verwachten dat de ouders van verzoeksters hen achterlaten in een situatie waarbij ze het slachtoffer zijn van misdaden tegen de menselijkheid en Genderapartheid. Dit geldt des te meer omdat verzoeksters door het vertrek van hun vader (en minderjarige broers) zonder mannelijke begeleider vallen, waardoor het hen volgens de shariawetgeving van de Taliban niet toegestaan is om het huis te verlaten. In zo'n situatie is het voor verzoeksters onmogelijk om te kunnen overleven. Zonder het recht om te spreken

buitenshuis (!), en zonder de mogelijkheid om het huis ook maar te mogen verlaten, kan men niet in het eigen levensonderhoud voorzien, ongeacht de achtergrond van verzoeksters. Daarbovenop maken verzoeksters lid uit van een religieuze (sjiïeten) en etnische minderheid (hazara), en zijn ze de dochters van een voormalig werknemer van het Amerikaanse leger (een risicoprofiel), wat voor hen (in zoverre het mogelijk is) die situatie nog dramatischer maakt.

Omwille van het bovenstaande is er dan ook sprake van een uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie tussen verzoeksters en hun ouders in de zin van het arrest C-560/20 van het Hof van Justitie.

3. Verwerende partij was op de hoogte van deze elementen die een uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie creëren, of hoorde dit te zijn.

3.1. Om te beginnen vormt de dramatische mensenrechtensituatie van vrouwen in het algemeen in Afghanistan een feit van algemene bekendheid.

Zo geeft het Hof van Justitie in haar rechtspraak duidelijk aan dat het enkele feit dat het om een Afghaanse vrouw gaat, volstaat om een vervolgingsrisico aan te nemen (zie supra).

Het Hof stelt dat de ten aanzien van Afghaanse vrouwen genomen discriminerende maatregelen die de toegang tot gezondheidszorg, politiek en onderwijs en de uitoefening van een beroeps- of sportactiviteit beperken, of die hun vrijheid om te gaan en staan waar ze willen belemmeren dan wel afbreuk doen aan de vrijheid om zich naar eigen smaak te kleden, in hun geheel beschouwd vrouwen op zodanige wijze treffen dat zij de mate van ernst bereiken die vereist is om over daden van vervolging te spreken. (HvJ, zaak C-608/22, 4 oktober 2024)

Ook verschillende organen van de Verenigde Naties (waaronder de VN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan en de VN Working Group on discrimination against women and girls); Amnesty International; de International Commission of Jurists; het Europese asielagentschap EUAA; de openbare aanklager bij het Internationaal Strafhof én UNHCR spreken zich duidelijk en expliciet uit over de dramatische situatie voor vrouwen in Afghanistan.

Verwerende partij kan hier niet redelijkerwijze compleet onwetend over zijn.

3.2. Verwerende partij verwijst zelf in de bestreden beslissing naar de EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023.

In dit rapport van EUAA staat een hoofdstuk genaamd 'women en girls', waarin onder meer het standpunt van de VN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan wordt aangehaald, hetgeen spreekt over 'gender persecution' en 'gender apartheid':

"In June 2023, the UN assessed that the general situation of women's and girls' human rights further deteriorated, and the UN Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan further stated that the violations of women's and girls' rights were 'large-scale', 'systematic' and implemented with 'harsh enforcement methods'. He further called the Taliban's policies 'discriminatory' and 'misogynistic', constituting 'gender persecution and an institutionalized framework of gender apartheid'" (p. 71) (eigen markering)

Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door haar eigen bron fragmentarisch te lezen, het hoofdstuk in het EUAA rapport over de situatie voor vrouwen te negeren, en meer in het bijzonder de waarschuwingen over vervolging op basis van geslacht en gender apartheid van de VN speciaal rapporteur over het hoofd te zien. Niet alleen is de situatie op het vlak van vrouwenrechten een feit van algemene bekendheid, deze informatie bevindt zich ook gewoonweg in het administratief dossier.

3.3. Tot slot blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, meerbepaald zaak C-635/17, 13 maart 2019, dat verwerende partij bij het onderzoek naar de bewijskracht of plausibiliteit van de bewijselementen die in het kader van een gezinshereniging worden voorgelegd, met alle relevante elementen rekening moet houden, en dat deze elementen objectief moeten beoordeeld worden aan de hand van zowel algemene als specifiek relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen onder meer de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast:

"Onderzoek van de verstrekte bewijselementen en van de afgelegde verklaringen

63. Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die

autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64. Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65. Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66. Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst." [...]

Verwerende partij schiet hier te kort.

Verwerende partij verwijst weliswaar naar één relevante bron, nl. EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023, maar laat het na om de relevante informatie hieruit mee te nemen in haar onderzoek.

Daarnaast laat verwerende partij het na om bijgewerkte informatie over Afghanistan op te zoeken. De EUAA Country Focus van december 2023 gaat niet in op de meest recente verstrengingen die gelden voor vrouwen, en zeker na de afkondiging van de nieuwe 'zedewet' van augustus 2024 (zie supra), die bv. het hoorbaar spreken voor vrouwen buitenshuis verbieden, en de constante aanwezigheid van een 'mahram' opleggen als voorwaarde om het huis te kunnen verlaten. Nochtans is verzoekende partij verplicht om rekening te houden met de relevante wettelijke bepalingen die gelden in Afghanistan. Ook hier gaat verwerende partij onzorgvuldig te werk.

4. Ten overvloede, wenst verzoekende partij nog op te merken dat het geen optie is zich te vestigen in Pakistan.

Verzoekende partij reisde op illegale wijze naar Pakistan. Verwerende partij werd in het bezit gesteld van de paspoorten van verzoeksters, waarin geen visum voor Pakistan is bevestigd.

Pakistan voert een massale deportatiecampagne voor Afghanen.

In de EUAA Afghanistan - Country Focus van december 2023 waarnaar verwerende partij verwijst, wordt vermeldt dat deportaties van Afghanen vanuit landen zoals Iran en Pakistan heel vaak voorkomen ('very common') (p. 100).

Uit cijfers van UNHCR en het IOM blijkt dat Pakistan de afgelopen drie jaar al 135 000 Afghanen deporteerde.

In september 2025 kondigde de Pakistaanse overheid een plan aan om miljoenen Afghanen te deporteren, waaronder zelfs Afghanen die een verblijfsdocument beschikken:

"UN experts sound alarm on looming deportations of Afghans from Pakistan

UN experts warn of Pakistan's plans to deport millions of Afghans starting 1 September 2025; the wave of repatriations announced for September 2025 also includes holders of Proof of Registration cards

[..]

On 31 July, the Government of Pakistan confirmed that Afghan refugees would be repatriated under its ongoing 'Illegal Foreigners Repatriation Plan' with the most recent deadline set for 1 September. This includes for the first time the deportation of refugees holding Proof of Registration (PoR) cards. Many of these Afghans have lived in Pakistan for decades; some adults were born there and have never lived in

Afghanistan. Others at risk of deportation include Afghans who arrived in Pakistan more recently, fleeing persecution and violent reprisals in the wake of the Taliban's resurgence. Reports from refugees and communities in exile already indicate a spike in arbitrary arrests, detentions and deportations of Afghans in recent weeks."

Dit vormt een relevant element, waarmee verwerende partij in overeenstemming met arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019 rekening diende te houden.

De ouders van verzoekende partij kunnen hen niet achterlaten in Pakistan, gezien het feit dat ze niet over een verblijfsrecht voor Pakistan beschikken, en het risico op een gedwongen deportatie naar Afghanistan te groot is.

5. Uit het bovenstaande blijkt dan ook dat er sprake is van een uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie in de zin van HvJ zaak C-560/20 tussen de verzoeksters en hun ouders, in die mate dat niet verwacht kan worden dat de ouders hun volwassen dochters achterlaten, en hen zonder 'mahram' te veroordelen tot een bestaan binnenshuis, zonder het recht om op straat te spreken, als slachtoffers van Genderapartheid. De toegang tot de arbeidsmarkt in Afghanistan is voor vrouwen in het algemeen extreem gelimiteerd. Zonder mannelijke begeleider, en bijgevolg zonder het recht om de woning te verlaten, kunnen verzoeksters onmogelijk in hun levensonderhoud voorzien. Dit blijkt duidelijk uit algemene situatie in Afghanistan, zoals die door talrijke gezaghebbende instanties (waaronder het Hof van Justitie zelf) wordt beschreven, en in het EUAA rapport dat verwerende partij zelf aanhaalt. Indien het recht op gezinshereniging niet aan verzoeksters wordt toegekend, zal het recht op gezinshereniging van de ouders van de referentiepersoon (zodra de afstammingsband vaststaat) zijn nuttige werking verliezen, aangezien ze hun dochters niet in zo'n situatie kunnen achterlaten.

Verwerende partij was op de hoogte van de elementen die deze uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie tot gevolg hebben, of diende dit te zijn.

De bestreden beslissingen behandelen de visumaanvragen van verzoekende partij strikt als een op zichzelf staand humanitair visum op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zonder het verband met het recht op gezinshereniging en de effectiviteit daarvan tussen [H.M.], als voormalige NBMV, en zijn ouders te onderzoeken.

Verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het doeltreffendheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 9 en 10 van de Vreemdelingenwet geïnterpreteerd conform de Gezinsherenigingsrichtlijn en zaak C-560/20 van 30 januari 2024 van het Hof van Justitie.

Daarnaast schendt verwerende partij het recht op gezinsleven conform artikel 7 van het Handvest van Grondrechten van de Unie van zowel [H.M.], verzoeksters als hun ouders, en het hoger belang van [H.M.] als kind, gezien hij als minderjarige een verzoek om gezinshereniging heeft ingediend en het visum dat aan verzoeksters hun ouders werd toegekend (onder voorbehoud van een DNA test) rekening moet houden met het hoger belang van de (ex)minderjarige referentiepersoon als kind zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest van Grondrechten. Het visum gezinshereniging (na en op voorwaarde van een positieve DNA test) voor [H.M.] zijn ouders is immers niet effectief gezien zij verzoekende partij als ongehuwde dochters niet alleen achter kunnen laten in Afghanistan. Er werd geen enkele motivering opgenomen over het recht op gezinsleven tussen [H.M.] en zijn ouders en verzoeksters en hun ouders. Er werd louter verwezen naar de toepassing van artikel 8 EVRM tussen verzoekende partij en hun broer, [H.M.].

6. ONDERGESCHIKT, en voor de volledigheid, wenst verzoekende partij nog in te gaan op de volgende motieven van de bestreden beslissing (hoewel deze naast de kwestie zijn):

Vanuit illegaal verblijf in Iran is het niet toegestaan om een visumaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade in Teheran. Enkel Afghanen die over een verblijfsrecht in Iran beschikken, kunnen zich wenden naar de Belgische ambassade in Iran. Verwerende partij hoort dit te weten.

Verwerende partij focust zich op het risico voortkomend uit de hazara-afkomst van verzoeksters, en het werk van hun vader. Verwerende partij negeert het risico voor hen als vrouwen in het algemeen, en het feit dat men niet kan verwachten dat een vrouw zich neerlegt bij een systeem van Genderapartheid (en de extreme beperkingen die dit met zich meebrengt wat betreft de mogelijkheid om een eigen leven uit te bouwen en economisch gezien te overleven).

Het gezin werd gedeporteerd vanuit Iran (wat iets anders is dan 'zonder problemen de grens oversteken'), en reisden op illegale wijze naar Pakistan (getuige het feit dat er geen visa in hun paspoorten zijn aangebracht). Daarbij komt dat verzoeksters in het gezelschap van een mahram reisden, nl. hun vader. Dit is fundamenteel verschillend van een reis alleen, zonder mannelijke begeleider.

Verwerende partij baseert haar oordeel niet op een zorgvuldige feitenvinding en lezing van het administratief dossier. Verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij zijn genomen. Verweerder heeft uiteengezet dat verzoeksters geen recht op gezinshereniging kunnen ontlenen aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet, omdat dit wetsartikel niet voorziet in een dergelijk recht in functie van een broer. Hij heeft daarnaast geduid om welke redenen hij geen visa om humanitaire redenen, met de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet als juridische basis, wenst toe te staan. Hij heeft hierbij gewezen op de grote discretionaire bevoegdheid waarover hij beschikt en hij heeft nader toegelicht waarom hij meent dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM hem er niet toe nopen de door verzoeksters ingediende visumaanvragen in te willigen. Hij heeft tevens uitvoerig aangegeven waarom hij van oordeel is dat de veiligheidssituatie in Afghanistan geen reden vormt om verzoeksters een visum toe te staan. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeksters toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet, de eerste wetsbepaling waarnaar verzoeksters verwijzen, luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

De beschouwingen van verzoeksters laten de Raad niet toe te besluiten dat voormeld artikel zou zijn geschonden. Verzoeksters hebben elk de kans gekregen om een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade en het loutere feit dat deze aanvragen werden afgewezen laat niet toe te concluderen dat er enige schending van wat is bepaald in artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou zijn.

4.2.3. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt welke verwanten van een in België verblijvende derdelander van rechtswege tot een verblijf in het Rijk zijn toegelaten. In deze bepaling kan nergens worden gelezen dat de meerderjarige zussen van een derdelander die in België werd erkend als vluchteling over enig recht op verblijf in het Rijk zouden beschikken. Tot een schending van dit wetsartikel, dat in casu niet van toepassing is, kan bijgevolg niet worden geconcludeerd.

4.2.4. Verzoeksters voeren in wezen aan dat zij een recht om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten kunnen ontlenen aan het feit dat hun ouders het recht hebben om hun minderjarige broer te vervoegen. Zij houden voor dat wanneer hun vader gebruik maakt van dit recht en in België gaat wonen zij in Afghanistan niet langer zullen beschikken over een mannelijke begeleider (een “mahram”) terwijl dit in dat land vereist is.

Uit de informatie die de partijen aan de Raad overmaakten blijkt niet dat de visumaanvraag van verzoeksters' ouders werd ingewilligd. Verzoeksters stellen dat dit pas kan indien er een positief resultaat van een DNA-test is en verweerder geeft aan dat hun ouders een weigeringsbeslissing hebben ontvangen. Verzoeksters lijken zich dus, nu niet blijkt dat reeds werd vastgesteld dat in hoofde van hun vader een recht op verblijf in het Rijk bestaat, te beroepen op een hypothese en niet op een werkelijk bestaande situatie. Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat verzoeksters in ieder geval niet aannemelijk maken dat enkel hun vader de rol van “mahram” op zich kan nemen, waardoor zij, in het geval een visum zou worden toegestaan aan hun vader en deze man effectief zou besluiten, zonder hen, naar België af te reizen, in een situatie zouden terechtkomen waarbij zij bepaalde regels niet meer kunnen respecteren en dreigen te worden

bestraft. Tal van verwanten (grootvader, oom, grootoom, ...) kunnen immers de rol van “mahram” opnemen. Er kan ook niet zo maar worden aangenomen dat verzoeksters vader het initiatief zou nemen om naar België te reizen, om een intussen meerderjarige zoon te vervoegen, indien hij werkelijk als enige als “mahram” voor zijn dochters zou kunnen optreden. Het staat dus geenszins vast dat verzoeksters in Afghanistan niet over verwanten die als “mahram” kunnen optreden beschikken. Bijgevolg kan niet worden geconcludeerd dat verzoeksters dusdanig afhankelijk zijn van hun vader, of ruimer hun ouders, dat de weigering om hen een visum toe te kennen het recht op gezinshereniging van deze ouders – voor zover al zou worden vastgesteld dat dit in casu bestaat – in het gedrang zou brengen. Een “*uitzonderlijke afhankelijkheidssituatie*”, zoals bedoeld in het arrest C-560/20 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 30 januari 2024 kan niet worden vastgesteld.

De toelichting van verzoeksters, met verwijzing naar het arrest C-608/22 van het Hof van Justitie van 4 oktober 2024, dat de situatie van de vrouwen in Afghanistan dusdanig is dat kan worden geoordeeld dat zij, wegens hun geslacht, worden vervolgd, laat op zich niet toe te concluderen dat verweerder niet vermocht een visum met het oog op het vervoegen van een verwant in België of om humanitaire redenen te weigeren. De door verzoeksters aangevoerde bepalingen houden geen verplichting in voor verweerder om ten aanzien van hen beschermingsmaatregelen te nemen. Er moet in dit verband worden benadrukt dat artikel 1 van het EVRM uitdrukkelijk bepaalt dat de rechten en vrijheden die zijn vervat in de eerste titel van dit verdrag door de lidstaten enkel dienen te worden verzekerd ten aanzien van personen die onder hun rechtsmacht vallen (cf. EHRM 7 juli 2011, nr. 53721/07 Al-Skeini e.a./Verenigd Koninkrijk, § 130).

Waar verzoeksters aanvoeren dat zij zelf van oordeel zijn dat, gelet op de wijze waarop alle vrouwen in Afghanistan worden behandeld, er humanitaire omstandigheden zijn die verweerder er hadden dienen toe te brengen hen een visum af te leveren, kan het volstaan te duiden dat zij hiermee niet aantonen dat verweerder enige onwettigheid heeft begaan door de bestreden beslissingen te nemen. Er moet hierbij worden herhaald dat op verweerder geen algemene verplichting rust om een verblijf toe te staan aan in het buitenland verblijvende vreemdelingen van wie de levensomstandigheden veel minder gunstig zijn dan deze van personen die in België verblijven.

Verzoeksters' standpunt dat uit allerhande bronnenmateriaal blijkt dat vrouwen in Afghanistan worden geconfronteerd met tal van restricties, waardoor er ernstige beperkingen zijn om een eigen leven uit te bouwen en economisch gezien te overleven, en dat alle vrouwen, ongeacht hun individuele situatie, met genderapartheid worden geconfronteerd leidt ook niet tot het besluit dat verweerder, die er terecht op wees dat het aan verzoeksters toekwam om hun aanvraag te onderbouwen met de nodige bewijsstukken, enig door hen bij hun aanvraag gevoegd gegeven over het hoofd heeft gezien. Verweerder heeft aangegeven dat hij er zich bewust van is dat vrouwen in Afghanistan in bepaalde contexten beperkingen ondervinden, maar dat dit voor hem geen reden is om verzoeksters een visum om humanitaire redenen toe te kennen. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoeksters geen duidelijkheid verschaffen omtrent hun achtergrond en hiermee aangegeven dat hij niet beschikt over elementen waaruit hij zou kunnen afleiden dat zij zich in een uitzonderlijke of minder gunstige situatie dan andere vrouwen bevinden, waardoor toch humanitaire redenen zouden dienen te worden weerhouden. In zoverre verzoeksters nogmaals stellen dat in hun geval rekening moet worden gehouden met het gegeven dat zij zonder mannelijke begeleider zullen vallen, kan het volstaan te verwijzen naar wat hieromtrent hoger reeds werd vastgesteld. Verzoeksters houden verder voor dat zij tot een etnische minderheid behoren, maar tonen niet aan dat verweerdere overweging, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat er geen aanwijzingen zijn dat Hazara's systematisch worden vervolgd en dat niet blijkt dat verzoeksters echt worden geïsoleerd. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeksters tal van officiële documenten konden krijgen – hetgeen de medewerking van de door de Taliban gecontroleerde overheidsdiensten impliceert – en dat verweerder er terecht op wees dat zij zonder problemen de grens tussen Pakistan en Afghanistan konden overschrijden. Verweerder heeft ook opgemerkt dat er sedert 2021 een significante daling is van het willekeurig geweld in Afghanistan en dat er geen grote gerichte aanvallen meer zijn op Hazara's sedert september 2023. Verweerder heeft tevens overwogen dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeksters op basis van het werk van hun vader werden geïsoleerd. Er kan, op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken, niet worden vastgesteld dat verweerder enig door verzoeksters aangebracht stuk niet deugdelijk heeft beoordeeld en is tekortgekomen aan het onderzoek naar “*de bewijskracht of plausibiliteit*” van de aangebrachte bewijsstukken of dat er sprake is van een miskennis van het standpunt dat het Hof van Justitie innam in het arrest van 13 maart 2019 in de zaak C-635/17.

Er kan niet worden besloten dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid of deze beslissingen heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.5. De bestreden beslissingen vormen een antwoord op de door verzoeksters ingediende visumaanvragen en zij hadden de mogelijkheid om bij het indienen van deze aanvragen alle toelichtingen en inlichtingen te verstrekken die zij wensten. Zij kunnen daarom niet voorhouden dat het hoorrecht werd miskend.

4.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissingen de bestaande verblijfssituatie van verzoeksters niet wijzigen. Het staat immers niet ter discussie dat verzoeksters nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en de bestreden beslissingen hebben niet tot gevolg dat hen enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Er kan daarom niet worden geconcludeerd dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in het privé- of gezinsleven van verzoeksters, die zou nopen tot een toetsing aan de in artikel 8, tweede lid van het EVRM gestelde vereisten. Tevens moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt, gelet op het voorgaande – waarbij nogmaals moet worden benadrukt dat niet blijkt dat verzoeksters' ouders hun visumaanvraag werd ingewilligd –, ook niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissingen te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten, dat in een gelijkaardige regeling voorziet, kan niet worden vastgesteld.

4.2.7. Aangezien verzoeksters geen kinderen zijn kan niet worden besloten dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten dat betrekking heeft op de rechten van het kind van toepassing is. Dit artikel kan bijgevolg niet zijn geschonden.

In de mate dat verzoeksters de bedoeling hebben te stellen dat de rechten van hun broer onrechtstreeks worden geraakt door de bestreden beslissingen, moet worden aangegeven dat deze broer ook meerderjarig is en dat het enkele feit dat deze persoon als niet begeleide minderjarige vreemdeling naar België kwam niet impliceert dat artikel 24 van het Handvest van de grondrechten in casu speelt.

4.2.8. Aangezien niet kan worden geconcludeerd dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen de uitoefening van enig door de Europese regelgever vastgelegd recht praktisch onmogelijk of zeer moeilijk maakt, kan evenmin worden besloten dat het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van het Unierecht werd geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeksters hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zesentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK